

ikke nærmere komme ind paa Sagsførernes Stilling til Kuratorvalget i det Hele; men jeg vil kun sige, at, hvis man skulde ordne Kuratorvalget saaledes, at det vilde tilfredsstille Sagsførerne i det Mindste her i Kjøbenhavn, eller saaledes som de helst ønskede det, tror jeg, uaigtet jeg ikke har noget Mandat til at tale paa en Eneftes Vegne, at man ubetinget vilde faae til Svar: Vi se allerhelst, at man vender tilbage til det Gamle, saaledes som det var før Konkursloven. Der er den Befyndelighed, at man ved Konkursloven i dette Punkt har gjort det Experiment, ganske at stille Sagen paa Hovedet ind, som den var i Fortiden. Tidligere blev det betragtet som en Skam, som Nogen vilde melde sig til Kurator i et Bo, naar han repræsenterede en Fordringshaver, fordi man gik ud fra, at han saa ikke upartisk kunde staa som Kurator. Nu blev det akkurat vendt om, nu skal netop den være Kurator, som repræsenterer de fleste Fordringer. Det er, tror jeg, Noget man bør undgaa saavidt muligt, saaledes at vende Forholdet paa Hovedet, saaledes at forandre det Bestaaende og dermed søge at forandre hele Retssikkerheden. Det kan være, at en saadan Bestemmelse, der foreligger i Konkurslovene i andre Lande, hvorfra Bestemmelsen er hentet, har været et Fremskridt fra det, man der havde, men derfor er det ikke sagt, at det er et Fremskridt her. I det Hele taget er det en mislig Sag at lappe paa en saadan Lov, som jo forholdsvis nylig er kommen ud — og det kan man jo sige om Konkursloven — ved en Bestemmelse, som gaar ganske imod den bestaaende Tradition her i Landet. Jeg for mit Bedkommende beklager, at man er gaaet til en saadan Bestemmelse i Konkursloven og derved paa en efter min Mening høist uheldig Maade har brudt med den hidtil bestaaende Tradition. Men efter som Forslaget nu foreligger, og saaledes som hele Forholdet stiller sig ved Behandlingen af dette Lovforslag, kan jeg dog ikke tro Andet, end at det er rettest at gaa den Vej, som Flertallet er gaaet, for dog saavidt muligt at bøde paa de Misligheder, som der her har været Tale om.

Justitsministeren (Mellemann): Den ærede sidste Taler yttede, at han i det Hele var imod, at Pengenes Bægt skulde have Noget at betyde, hvor der var Spørgsmaal om Valg i den almindelige Interesse, og den Tante, som ligger paa Bunden af disse Ord, er mig jo ingenlunde ukjendt, da den kom frem i det andet Thing. Jeg tror, at den dengang blev gjendreven fra flere Sider, og jeg kunde forsaavidt gjerne spare mine Bemærkninger; men da den ærede sidste Taler, skjøndt denne Betragtning ellers ikke er bleven fremdragen under Debatten her i Thinget, har fundet sig foranlediget til at fremkomme dermed, kan jeg dog ikke undlade at minde om, at der jo netop her ikke er Spørgsmaal om Valg i

den almindelige Interesse; her er kun Tale om Valg i aldeles privat Interesse, nemlig Kreditorernes Interesse i et Konkursbo. Her er ikke Tale om Borgernes Almindelighed her i Landet, men om et bestemt Antal Menneſter, der ere interesserede i et Bo med større eller mindre Bægt, og slet ikke om Andet, og her er altsaa kun Spørgsmaal om, hvorledes de med Rette kunne gjøre deres Indflydelse gjældende paa det her foreliggende Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som aldeles ikke har nogen Sammenhæng med det store politiske Spørgsmaal, om der bør være almindelig Valgret eller ikke ved alle Valg i offentlige eller almindelige Anliggender. Her er jo Sagen den, som allerede det ærede Mindretals Ordfører (Alberti) erindrede om, at afset fra det Spørgsmaal om Kuratorvalget og nogle enkelte analoge Spørgsmaal, hviler ellers Konkursloven paa den Forudsætning, at Fordringernes Bægt kommer væsentlig i Betragtning ved Siden af deres Antal. Konkursloven hviler paa den naturlige Forudsætning, at de, der have den største pekuniære Interesse i et Bo, ogsaa bør have mest at sige med Hensyn til Boets Behandling. Paa dette Omraade at ville overføre de Betragtninger, man iøvrigt maatte anse for vigtige med Hensyn til politiske Spørgsmaal, vilde være aldeles urimeligt. Det vilde føre til, at man altsaa egentlig ogsaa skulde forsvare den Sætning, at i et Aktiefelskab burde den, som har en eneste Aktie, have lige saa meget, at sige som den, der har 100. Men den Betragtning, man altid møder ved slige Leiligheder, at det for den lille Mand kan være ligesaa søleligt at miste sin ene Aktie eller en Del deraf, som det kan være for den Rige at miste alle sine Aktier, kan dog umulig gjøres gjældende ved Spørgsmaal af denne Art. Skal man her ind paa den Betragtning, at der bør ses bort fra den større pekuniære Interesse, at en Mand er en Mand, som man siger, saa ser jeg ikke rettere, end at saa maa det ærede Medlem konsekvent komme til at udtale en Misbilligelse af den Grund-sætning, som gjælder ved ethvert Aktiefelskabs Generalforsamling, at den, der har de fleste Aktier, ogsaa skal have de fleste Stemmer. Jeg tror derfor, at man ikke bør blande den Slags Betragtninger ind i dette Spørgsmaal, som her ligger for. Det er et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, som ikke har nær saa store Dimensioner, det er et meget mindre Spørgsmaal, som der slet ikke kan tillægges nogen videre Konsekvens paa det politiske eller kommunale Omraade, og her er det min Opfattelse, at man vistnok har grebet feil, da man ved Konkursloven gjorde en Usvigelse fra de Principer, der ellers gjælde for denne Lov, derhen, at det kun skulde ses hen til Tallet af de Stem-mende ved Kuratorvalget. Det er sikkert en Ulempe, at, da et Antal mindre Kreditorer saaledes kunne gjøre Udslaget, og de betydeligere Kreditorer, der i mange Tilfælde tillige ville være de